

klarer sig også strålende, og danske tv-produktioner høster store og flotte priser.

Det handler om, at man i en årrække har gødet det kreative miljø. Det miljø skal vi også skabe for andre kunstarter. Dansk billedkunst, teater og dans kan også ride med på den bølge.

Men det kræver, at vi starter i børnehøjde med god undervisning. Børn skal have flere og lige muligheder for at udtrykke sig kreativt, og de kunstneriske udtryk skal ligestilles økonomisk. Det skal der til, for at vi fortsat kan have professionelle danske kunstarter i verdensklasse.

Vi skal have for øje, at vi har hele mennesker, og at vi får glade og lykkelige børn og unge. Det er en vigtig opgave også for os, og man skal ikke, som jeg hørte fra Venstres side, sige, at det jo går udmærket, som det er. Det synes jeg er for lavt et ambitionsniveau at have. Man konstaterer, at der er så og så mange skoler, og det behøver man ikke at gøre mere ved.

Jeg synes bestemt, vi skulle satse lidt højere. Målet må være, at der er en ligestilling. Lige muligheder for alle kunstarter.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 14.25

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 41:

Forslag til folketingsbeslutning om gældsrådgivning for private.

Af Line Barfod (EL), Villy Søvnald (SF) og Margrethe Vestager (RV).
(Fremsat 7/11 2003).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen):

Fru Line Barfod fra Enhedslisten, hr. Villy Søvnald fra Socialistisk Folkeparti og fru Margrethe Vestager fra Det Radikale Venstre har den 7. november 2003 fremsat et forslag til folketingsbeslutning om gældsrådgivning for private.

Den foreslåede gældsrådgivning skal give private borgere konkrete råd om privatøkonomiske forhold, hjælpe dem med at opstille en plan for afvikling af deres gæld samt yde hjælp til oprettelse af en budgetkonto. Endelig skal gældsrådgivningen også yde hjælp til at indgå aftaler med borgernes kreditorer.

Det er jo ikke første gang, vi skal drøfte det her emne. I foråret 2003 blev der fremsat et tilsvarende forslag, som ikke blev færdigbehandlet, inden Tinget gik på sommerferie. Selv om der er gået nogen tid siden sidst, har regeringen ikke ændret holdning til dette emne. Regeringen finder fortsat, at det er den enkeltes ansvar at skabe sig overblik over sin økonomi. Borgerne er i stand til at vurdere, om de ønsker at stifte gæld, og hvis de er i tvivl, må de søge hjælp hos en privat rådgiver.

Det er simpelt hen ikke en offentlig opgave at yde individuel gældsrådgivning i konkurrence med de private udbydere, som er meget bedre på dette område. Styringen af borgernes privatøkonomi skal ikke overlades til en statsansat gældsrådgiver.

Jeg kan forestille mig, at forslagsstillerne har været meget inspirerede af de svenske forhold, hvor der i kommunerne er en såkaldt budget- og gældsrådgivning. Her må vi huske på, at det svenske system koster penge, mange penge. Nu ved jeg godt, at forslagsstillerne kun lægger op til, at vi i en 5-årig forsøgsperiode afsætter midler til en uafhængig gældsrådgivning, men inden vi søsætter sådanne forsøg, er vi nødt til at se på, hvad en sådan omkostning vil udgøre, og hvad der sker, når den bliver gjort permanent og landsdækkende. Det kunne tyde på, at det blev rigtig dyrt.

Men selv om det offentlige ikke skal yde individuel gældsrådgivning, har staten naturligvis en opgave i forhold til spørgsmålet om gældsætning. Allerede i dag er der en række regler i lovgivningen, som har til formål at forhindre, at forbrugerne havner i en situation med overdreven gæld. Endvidere findes der regler, som beskytter borgere, som er kommet i en sådan situa-